

Ingrijpende oorlogsgebeurtenissen in de tweede Wereld Oorlog “Biej Houbeke” aan de Prinsenbaan op Koningsbosch

Klooster van Koningsbosch nog in volle glorie

Koningsbosch L. Kweekschool Pensionaat Koningsbosch n. Waldfeucht Foto Krupohl

In WO II toevluchtsoord voor alle mensen in nood en deze werden zo goed als het ging geholpen en ook onderdak verleend. Ook onderduikers en joden. Alleen al in deze kroniek komen vier kloosters aan de orde. Laten we dit nooit vergeten

Kroniek is samengesteld in fijne samenwerking van Mientje Laumen-Houben, Joseph Loete en René Rutten.

Koningsbosch, 5 maart 2019

Colofon:

Foto's : Mientje Laumen Houben

Bron:

Mientje Laumen Houben

"De Boesj vertèlt" Joseph Loete

Pejjerlandj René Rutten

De kerk van Koningsbosch, heeft zoals in zo vele plaatsen in Limburg, een humanitaire rol gespeeld in de tweede wereld oorlog. Laten we zeker Kapelaan Verdonschot niet vergeten, die met 24 andere Midden Limburgse Priesters, in de verschrikkelijk Duitse concentratie kampen, om het leven is gekomen

Prachtige kerk van Koningsbosch die onder leiding van Joseph Loete en een groep vrijwilligers nog altijd floreert, in de oorlog werd Jezus bijna van het kruis gebeden laten we dat niet vergeten

De afschuwelijke tweedewereldoorlog heeft ook op Koningsbosch onuitwisbare sporen achter gelaten. Hierover kan Mientje Laumen Houben van "Biej Houbeke" aan de Prinsenbaan wel meepraten. Uit haar ervaring worden in deze notitie een tweetal indrukwekkende fragmenten opgenomen.

Voorwoord:

Aangezien de Familie Houben-Laugs van de Prinsebaan, “bie Houbeke”, ook hun deel heeft gekregen van de oorlog en zeer zeker in de evacuatie - tijd met voor hun fatale afloop willen wij mede op verzoek van het laatste familielid Mientje Laumen-Houben , haar verhaal aan een groter publiek kenbaar maken ter lering van de toekomst.

Zij is zich ervan bewust dat het verhaal al opgenomen is in het prachtige boek “De Boesj vertelt” van Joseph Loete maar desondanks . Joseph Loete heeft hiervoor toestemming verleend waarvoor onze dank.

www.pejjerlandj.nl wil aan haar verzoek graag tegemoet komen.

Mientje Houben is naderhand gehuwd met Huub Laumen van de Kerkveldsweg Oost te Pey- Echt.

Het gezin Houben Laugs bestond uit vier personen: Mam (Neelke) , Pap (Huub), Mien en Andrees .

woning aan de prinsenbaan nr 219, die helemaal opgebouwd is

Mientje die in 1944 elf jaar was heeft de volgende twee fragmenten verteld aan de auteurs van: “De Boesj Vertelt 1940-1945”:

Eerste fragment:

Bedolven onder het puin.

Eind oktober 1944 werden er vijf Duitsers bij ons ingekwartierd. Men werd daartoe gedwongen. In de woonkamer werd stro op de grond gegooid, waarop zij konden slapen

Op een dag waren mijn vader en mijn broer Andrees (toen 14 jaar) op de zolder bezig met het ophangen van zelf geteelde tabaksbladeren, zodat die daar konden drogen. Toen hoorden zij plotseling het geluid van een klein vliegtuigje boven ons huis. Ze keken door het dakraam naar buiten en de piloot van het vliegtuigje had hen gezien en bleef boven ons huis rondcirkelen.

Het bleek een verkenningsvliegtuigje te zijn, want meteen daarna werd er vanaf de Kollenberg in Sittard een granaat afgevuurd door de bevrijders, die blijkbaar nog in de veronderstelling waren dat er nog Duitsers in ons huis waren; maar het toeval wilde dat die al twee dagen van tevoren vertrokken waren.

De granaat trof de keuken en samen met mijn moeder en Ciel Cardinaals, die bij ons op bezoek was, vluchtte ik de kelder in, gevolgd door mijn vader en broer Andrees. Op dat moment werd een tweede granaat afgevuurd en werd ons huis vol getroffen.

Door deze voltreffer werden mijn vader en broer gewond. Zelf kwam ik er met een wondje aan mijn lip van af en mijn moeder was niet gewond. Ciel Cardinaals was er echter slecht aan toe. Ik zag hoe haar oog buiten de oogkas bungelde en zij smeekte mijn moeder om hulp. Wij waren echter tot borsthoogte onder het puin bedolven.

Gelukkig kwam er snel hulp van de mensen van Koningbosch, die ons uit de puinhoop gegraven hebben. Mijn vader, broer en Ciel Cardinaals zijn naar het klooster vervoerd voor eerste hulp en daarna naar het ziekenhuis in Roermond gebracht

Moeder en ik zijn toen door het veld naar opa Laugs gelopen die aan de Majoorweg woonde. Dat is de plek waar Hermie en Ger Laugs nu hun mooie woonboerderij hebben staan Zij hebben het pand, nadat tante Lisa

op honderdjarige leeftijd is gestorven, prachtig gerenoveerd. Daar zijn we ook gebleven tot aan de evacuatie, omdat ons eigen huis onbewoonbaar was.

Noot: Ciel Cardinaals heeft haar oog moeten missen. Een dochter van haar is naderhand gehuwd met Sef Rutten van het Hingen een neef van Huub Laumen

Tweede Fragment:

Evacuatie naar Montfort en verlies van mijn Moeder en Broertje Andrees.

Begin november 1944 moest Koningsbosch evacueren naar voornamelijk Montfort. Het werd een barre tocht. Wij gingen te voet op weg met ongeveer 10 personen. Ons hele hebben en houden was opgestapeld op een "Leiterwagen" die meegetrokken werd.

We vonden in Montfort onderdak bij de fam Schers, een hele fijne familie, naast het gemeentehuis van Montfort en kregen de beschikking over één kamer op de bovenverdieping.

Alles verliep tamelijk voorspoedig tot die fatale zondag 21 januari 1945. We waren 's morgens vroeg naar de kerk geweest en na thuiskomst zei moeder tegen mij: "Ik smeer je een boterham en dan kun je buiten gaan spelen" Juist op dat moment werd het huis geraakt door een granaat. Het projectiel schoot onder de vloer van de bovenverdieping door. Moeder trok me weg van tafel en riep "Snel de trap af naar de kelder!". Dat waren haar laatste woorden..... Terwijl we de trap afliepen, kwam een tweede granaat ons door de voordeur tegemoet en ontplofte.

Een granaatscherf ging dwars door mijn been heen, tante Lisa Laugs raakte gewond, mijn broer Andrees (14 jaar) had beide benen verbrijzeld en zijn hele lichaam zat vol granaat en houtsplinters, en mijn moeder die achter me liep was op slag dood. (46 jaar) In de kelder werd mijn broer, zo goed en zo kwaad als het ging verzorgd. Hij vroeg steeds maar "Mam loat mich drènke", wat mijn vader dan maar deed en op zijn vraag waar is mam antwoordde vader: "Die is neet hieëj ze is aan 't slaope".

Toen Andrees mij zag huilen zei hij: “ Mientje neet bääke, dèt doan ich tóch ouch neet.” Die zelfde dag is hij gestorven (14 jaar) tengevolge van zijn verwondingen en zijn grote bloedverlies. Ik zie nog steeds voor me, (10 jaar) hoe zijn bloed vanaf de matras op de grond droop.

Andrees en Mientje in betere tijden

Vader Huub Houben

Toen het bombardement voorbij was heeft mijn vader, met zijn ene arm, mij op zijn rug genomen en me naar het klooster gebracht om daar op het Rode Kruis te wachten voor vervoer naar het ziekenhuis te Roermond. (Vader had met een jachtongeval een arm verloren.) Op weg daar naartoe zei hij tegen mij: “Mientje hoaj dien auge good toe”. Ik begreep niet waarom hij dat zei, maar mijn nieuwsgierigheid was natuurlijk gewekt en ik keek tóch. Wat ik toen zag zal ik mijn hele leven niet vergeten. Op straat en tegen de huizen lagen overal verminkte lijken en afgerukte lichaamsdelen en zelfs een onthoofd lichaam. In het klooster aangekomen werd ik op een zaal gelegd tussen zwaar gewonden, die het uitschreeuwden van de pijn. Ook was ik er getuige van dat mensen stierven.

Uiteindelijk ben ik met een wagen van het Rode Kruis naar het ziekenhuis in Sittard gebracht, Roermond was nog bezet gebied, waar ik aan mijn been geholpen ben. Maar omdat het ziekenhuis boordevol was met gewonden van bombardementen werd ik overgeplaatst naar het

Ursulinen Klooster, wat zouden we gemoeten hebben zonder de kloosters en kerken in die tijd. Van daaruit verhuisde ik enkele dagen later naar de Kollenberg. Toen ik naar huis mocht heeft mijn vader nog moeten zoeken waar ik was ondergebracht. Toen hij me had gevonden heeft hij me achter op zijn fiets mee naar Koningsbosch genomen, naar huis ging niet omdat ons huis enkele maanden van tevoren in puin geschoten was.

We konden gelukkig gaan wonen bij Polonia Reyans-Houben in het buurtschap "Aan Reyans". In die tijd stond ik heel vaak langs de weg te huilen van verdriet om het gemis van moeder en Andrees; ik kon en wilde niet geloven dat ze dood waren.

Vaak werd ik dan door tante Soffie van Reyans naar binnen geroepen en kreeg dan een stuk bosbessenvlaai en troostende woorden. Ook Trineke de moeder van Math. Deckers riep me vaak naar binnen en trakteerde mij op een beker cacao. Ik weet dat vader ook veel verdriet had als ik langs de weg zat te huilen.

Na een tijdje ging ik weer naar school, maar na de schooltijd liep ik altijd naar ons huis aan de Prinsenbaan en zat op de puinhopen mijn verdriet te verwerken. Iemand uit het dorp had dit aan mijn vader verteld. Pap nam mij toen apart en drukte mij op het hart om niet meer naar ons huis toe te gaan. Hij zei: "Dèt is vâöl te gevieërliek es ein moer omvèltj en doe köms doa ónger dèn höb ich nemes mieëj"

Ik weet ook dat mijn vader het in die tijd heel moeilijk heeft gehad met het verlies van zijn vrouw Neelke en zijn zoon Andrees, zeker omdat hij ook maar een arm had en zich sowieso moest behelpen.

Bij dit alles was ik ook heel erg teleurgesteld toen ik merkte dat ons huis, tijdens onze afwezigheid geplunderd was en alles van waarde meegenomen door mensen zonder geweten. Gelukkig heb ik nog een tafellaken veilig kunnen stellen dat door mijn moeder zelf geborduurd was.

In 1948 is mijn vader begonnen met de opbouw van ons verwoeste huis, waarin ik nu nog woon en een aantal gelukkige jaren heb kunnen doorbrengen met mijn man Huub, die alles voor mij over had, zelfs een kapelletje heeft gebouwd in de tuin waar menig kaarsje heeft gebrand voor mijn moeder. Helaas is hij me ook weer te vroeg overleden.

Mientje met Huub z.g. in hun prachtige woonomgeving

Slotwoord van Mientje:

Spreek mijn waardering uit voor de medewerkers van www.pejjerlandj.nl die zich de moeite genomen om mijn verhaal in deze kroniek te verwerken en dat hierdoor een breder publiek zich de gruwelen van de tweede wereldoorlog realiseert en hier lering uit trekt.

De humanitaire opstelling van de Kloosters, Kerken en andere hulpverlenende instellingen moge nooit vergeten worden.

Toevoeging Pejjerlandj:

Dit verhaal zullen we met respect voor Mientje Laumen- Houben , graag opnemen in onze realistische oorlogsverhalen op de website www.pejjerlandj.nl : onder het motto:

“Dat de volgende geslachten dit moge weten”

Toevoeging van Néke van 't Hènge:
“Mientje heel veel respect voor jou”
en proficiat met je verjaardag op 5 maart.

Pejjerlandj, 5 maart 2019

© COPYRIGHT Pejjerlandj